

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Så slap jeg for en løbetur.

Jeg mener sådan set stadig væk, at jeg er glad for SF's opbakning til regeringens hidtidige linje, som netop går ud på, at den låneramme ikke skal udvides og da slet ikke til det formål, der hedder nye atomkraftværker. Men det er jo sådan, at rammen i dag næsten er udnyttet, og at der jo ikke kan foretages gengarantistillelse.

Jeg tror, at både Dansk Folkeparti og De Radikale var inde på, at en udvidelse af lånerammen, der så gik på dekommissionering eller forbedret sikkerhed, jo så ikke engang ville være mulig, hvis man ikke udvider rammen. Er det ikke korrekt opfattet?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Man vil ikke få pengene kanaliseret over i dekommissionering ved at udvide lånerammen, for traktatgrundlaget er simpelt hen ikke egnet til det, så i det øjeblik, hvor man udvider lånerammen, har man sådan set sagt, at nu udvider vi den, og så lægger vi det over i Euratom-traktatenovre hos Kommissionen at bestemme, hvordan de midler skal bruges. Traktaten er så skævt og kikset skruet sammen, at der ikke er bare antydning af sikkerhed for, at det ville gå til dekommissionering.

Så hvis det, man ønsker, er dekommissionering, er det langt klogere at sige, at vi træffer en beslutning i EU om, at vi vil give nogle midler til dekommissionering. Det kan jo bl.a. være til nogle af de tre nye lande, som har atomkraftanlæg, som skal dekommissioneres, bl.a. Litauen, Ignalina-værket, som er indgået i udvidelsesforhandlingerne.

Men det må være den anden vej rundt. Det kan altså ikke på nogen måde være den vej, hvor vi siger: Først øger vi lånerammen, og så bruger vi pengene derfra. Vi bliver nødt til at gøre det den anden vej rundt. Vi siger: Hvis vi vil have dekommissionering – hvad der jo er lutter sund fornuft i, det er jeg helt enig med hr. Henrik Vestergaard i – så må man beslutte, at det er det, man vil have, og så må man arbejde for, at man får de penge kanaliseret videre, og det kunne jo godt være gennem Den Europæiske Investeringsbank. Men det er den vej, det må gå, ellers

risikerer man, at pengene går til alt muligt andet end sikkerhed og dekommissionering.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jeg tror nok, det er klogest, at man tager de to ting hånd i hånd med hinanden, for så har man styr på dem.

Den anden ting, jeg sådan set godt vil kvittere for, er jo, at fru Anne Grete Holmsgaard nu kommer med en sådan lidt mere nuanceret tilgang til, at man kunne snakke med nogle andre og så ad den vej måske vente, til forfatningstraktaten var på. Men det er jo noget andet end det, fru Anne Grete Holmsgaard har bedt os om at tage stilling til, fordi forslaget punkt 2 siger jo, at det er meget vigtigt her at informere EU's formandskab om, at Danmark støtter Østrig.

Altså det er jo i den grad ind ad fordøren og ikke det stille diplomati, så jeg skal blot kvittere for, at der også er mulighed for en lidt mere fornuftig og følelsesfuld indgang til at kigge på de her ting.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jamen det er da bestemt følelsesfuldt. Men nu behøver man jo ikke at brøle til EU's formandskab, at vi støtter Østrigs initiativ. Man kan jo sige til formandskabet: Det støtter vi.

Det er jo ret klart, hvad der står i forslaget. Det er at sige, at her er der nogle, der også ønsker den traktat ændret, og så gå i gang med at arbejde for det. Det er jo sådan set det, der står, og det er meget, meget klart.

Men jeg kan godt høre, at der er lidt arbejde igen, før vi bliver helt enige om denne her del af forslaget, men vi er selvfølgelig indstillet på at arbejde videre med det, fordi det er en meget vigtig sag set med vores øjne, også at Danmark som det land, Danmark er, får gjort det klart for resten af Europa, at vejen frem ikke er den forældede a-kraft-teknologi. Vejen frem er de nye, snilde, vedvarende energiteknologier og energibesparelser. Det er jo også et led i at få Europa til at blive det, Europa kunne være, nemlig en frontløber for energiudvikling, hvor man tager hensyn til både energiforsyning og miljø.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.